

ALY MARTINEZOVÁ

NAJJASNEJŠÍ SÚMRAK

„Prešli sme si peklom. Ak si niekto zaslúži šťastný koniec,
tak sme to my dvoja.“

IKAR

ALY MARTINEZOVÁ

NAJJASNEJŠÍ SÚMRAK

Preložila Veronika Bali

IKAR

Aly Martinez
The Brightest Sunset

Copyright © 2017 by Aly Martinez
The moral rights of the author have been asserted.
Published by arrangement with Brower Literary & Management
Translation © 2019 by Veronika Bali
Cover design © 2019 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Bright Sunset (CreateSpace
Independent Publishing Platform, USA 2017)
preložila Veronika Bali.
Redigovala Lucia Golianová.
Obálku navrhla Barbara Baloghová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2019
ako svoju 1450. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6654-4

PORTER

„Catherine, počkaj,“ zavola som a odložil som si peňaženku do zadného vrecka modrých bavlnených nohavíc. Pozrel som sa dole na Hannah, ktorá sa spokojne hojdala a brblala si vo svojom vajíčku, kým som opatrne vybehol z kardiologickej ordinácie.

„Travis, pripútaj sa!“ nervózne vyštekla Catherine piskľavým hlasom.

„Prečo nemôžem ísť s ockom?“ fňukal a tresol dverami.

Otočil som sa bokom, aby som sa prešmykol pomedzi zaparkované autá. Prišiel som k nim práve vo chvíli, keď zaradila rýchlosť. Skôr než stihla vycúvať, zaklopal som na kapotu jej auta.

Strhla sa a pozrela na mňa hnedými očami.

Do vzduchu som zdvihol Hannah a zaklopal na predné sklo: „Nezabudla si na niekoho?“

Vytreštila oči a z pier sa jej dalo odčítať „Doriti“. Znova zaradila neutrál, otvorila dvere a vystúpila z auta. „Myslela som, že ju zoberieš ty.“

„Rád by som, ale musím sa vrátiť do práce.“

Napochodovala ku mne, vzala mi vajíčko z ruky a vrátila sa späť k autu. Otvorila dvere a naložila ju s vajíčkom dnu.

„Oci! Môžem ísť domov s tebou?“ kričal Travis cez otvorené dvere.

Zohol som sa, aby som na neho videl. „Prepáč, kamoš. Musím sa vrátiť do práce.“

Smutne zvrátil tvár a mňa prepadli výčitky.

„Čo by si povedal na to, že si zahráme videohry, keď sa vrátim domov?“ ponúkol som mu náhradu.

Rozžiaril sa. „Dobre!“

Náš rozhovor náhle prerušila Catherine, keď tresla dverami. Načiahla sa za kľúčkou na strane vodiča, no zachytil som jej ruku.

„Budeš našťvaná celý deň?“

Zaklonila hlavu, aby sa na mňa pozrela s podráždenným výrazom. „Áno, Porter. Môžeš rátať s tým, že budem našťvaná celý deň.“

Zahundral som. „Bože, Catherine. No tak nesúhlasí s твоjím plánom. Myslím, že by sme ho mali počúvnuť. On je predsa doktor.“

Pohľadom by mohla vraždiť. „A on je zase môj syn!“

Nikto nepočul rád, že jeho dieťa potrebuje transplantáciu srdca, no vedeli sme, že ten deň raz príde. Travis mal štyri roky, keď som sa objavil na scéne a už vtedy poznali diagnózu. Catherine mi vtedy povedala, že so správnymi liekmi a inhaláciami sa to zlepší.

No stačil jeden večer s pánom Googlom a bolo mi jasné, že sa mýlila. Dilatovaná kardiomyopatia sa nedala vyliečiť.

Liečiť? Áno. Zvládať? Áno. Vyriešiť? Jedine transplantáciou.

Štyri roky sa presviedčala, že to tak nie je. Na internete trávila nekonečné hodiny hľadaním informácií o Travisovej chorobe. Hltala všetky príbehy o vyliečených deťoch aj neúspešných prípadoch. V to ráno predostrela kardiológovi liečebný plán, kompletne s názvami liekov a dávkovaním, o ktorom verila, že nášho syna vylieči. Nezobrala dobre to, že som ju v tom nepodporil.

„Nemáš ani tušenia, ako veľmi to bude bolieť, keď ho stratím. Umriem s ním. Nemôžem...“ Odmlčala sa, keď sa jej začala chvieť brada. Nervózne pozrela ponad plece na Trávisa, ktorý sedel na zadnom sedadle.

„Hej,“ vzdychol som a objal ju. „Bude to dobré.“

„Naozaj?“ pípala.

„Áno, bude,“ zaklamal som.

„Nemyslím.“ Zložila sa mi v náručí a plecila sa jej chveli.

Bolo nezvyklé, aby Catherine ukázala túto svoju stránku, no odkedy sa narodila Hannah, spávala veľmi zle. Hoci bola moja dcérka zdravá ako buk a ukážkovo spávala, Catherine sa budila niekoľkokrát za noc, aby ju skontrolovala. Utratil som hromadu peňazí na minimálne tucet rôznych detských monitorov a topánočiek, ktoré mali spustiť alarm, ak by dieťa prestalo dýchať, no nič nedokázalo uchlácholiť Catherine obavy.

Zo začiatku som tomu nepripisoval žiadnu dôležitosť, no ako Hannah rástla, Catherine na tom bola čoraz horšie. Kedykoľvek som sa v noci zobudil, Catherine bola zakaždým hore, upierala pohľad do detskej postieľky,

ruku mala položenú na jej malom hrudníku, ako keby čakala, kedy sa prestane hýbať. Vždy sa len usmiala a zvedla to na žart, že sa rada díva, keď spí, no vedel som, že je v tom niečo viac. Keď som sa s ňou o tom chcel porozprávať, zrušila ma a zmenila tému.

„Čo ak zomrie skôr, ako nájdu darcu?“ zašepkala zaborená do môjho krku.

Silno som ju stisol. „Catherine, drahá. Zatiaľ transplantáciu nepotrebuje. Máme ešte rôzne možnosti.“

Hlas sa jej zlomil. „Porter, nemôžem ho znova stratiť.“

„Nikoho nestratíme,“ zašepkal som rázne. „Prisahám na svoj život, že Travis nikam nejde. Počúvajte doktorov a skúsme byť optimistickí, skôr než sa budeme trápiť transplantáciou.“

„Nechápeš to,“ plakala. „Ak sa mu niečo stane...“

Odtiahol som sa, aby som sa jej pozrel do očí. „Nič sa mu nestane. Musíš sa prestať správať, ako by bola transplantácia rozsudkom smrti. Môže mu zachrániť život.“

„Tiež ho to môže zabiť. A čo mi potom zostane?“

Jej. Vždy sa to skončilo pri nej. Ako by jeho smrť ovplyvnila ju? Zabudnite na nás ostatných. Pokojne zabudnite, že Travis príde o život.

Vždy sa všetko točilo okolo Catherine.

Roztrpčene som prerývane vydýchol a pustil ju. „Všetci budeme v poriadku.“ Pozrel som jej ponad plece, kde som uvidel, že na mňa pozerá temným pohľadom Travis, tak som mu venoval falošný úsmev a žmurkol, aby som to zakamufloval. Potom som šepol Catherine: „Musíš sa dať dokopy. Pozerá sa na nás. Nemôžeme od neho čakať, že bude silný, keď sa pred ním zložíme.“

„Bože uchovaj, aby zistil, že jeho mama nie je dokonalá.“

Precedil som pomedzi zuby: „Nemyslel som to tak. Nikto netvrdí, že máš byť dokonalá.“

„Musím ísť,“ náhle zvolala a rázne otvorila dvere na aute.

Doriti. Teraz bola znova naštvaná a navyše rozrušená.

Neodvážil som sa nič dodať, kým nasadala do auta. Už som ju dosť vytočil, nemalo zmysel tlačiť na pílu.

Prešiel som k môjmu autu, z vrecka vylovil kľúče a na hrudi sa mi usadil ťaživý pocit viny. Neznášal som, keď sa trápila, no bolo takmer nemožné s ňou v takomto stave o niečom hovoriť.

Po niekoľkých rokoch sa náš vzťah drasticky zmenil. Vravel som si, že to sa v manželstve dalo čakať. Ak k tomu navyše pridáte starostlivosť o choré dieťa, neplánované tehotenstvo, a potom vyčerpanosť zo starostlivosti o bábätko...

Ak som mal byť k sebe úprimný, musel som si priznať, že sme sa od seba vzdialili už predtým.

Svoju manželku som miloval, no nebolo to ako kedysi. Teraz bola láska viac vedomé rozhodnutie než cit.

Do auta som nasadol s tým, že mi žalúdok zvieral strach.

Potreboval som sa vrátiť do práce, no svedomie mi to nechcelo dovoliť.

Potrebovala ma moja rodina.

Potrebovala ma moja manželka.

A tak, keď jej auto zabočilo z parkoviska doľava, šiel som za nimi.

Premávka nebola hustá, tak netrvalo ani desať minút, kým sme prišli k nášmu zjazdu z diaľnice.

„Ahoj, Karen. Tu je Porter. Dnes sa už nevrátim,“ povedal som mojej sekretárke, kým som nasledoval Catherine dole z diaľnice.

„Ach, nie,“ povedala slabo. „U doktora to nedopadlo dobre?“

„Veru nie, a myslím, že bude najlepšie, keď si vezmem zvyšok dňa...“

Slová mi zamrzli v ústach, keď som s hrôzou sledoval, ako sa Catherinino auto šmyklo ku krajnici. Svrbelo ma celé telo, kým som čakal, že to vyrovná. Predpokladal som, že sa len na chvíľu pozrela dole, alebo sa otočila dozadu k bábätku.

No keď vrazila do zvodidiel, brzdové svetlá ani neblikli. Kov narazil na kov s príšerným rachotom. Vedomie, že vnútri v tom aute bola moja rodina, ma úplne paralyzovalo. Keď sa mi stratili z dohľadu cez okraj mosta, zovrelo mi žalúdok.

Stalo sa to tak rýchlo, že som si nebol istý, či to bolo naozaj. Dupol som na brzdy, mobil mi vyletel z ruky, ako som dostal šmyk, až auto zastalo.

Vystrelil som z auta a bežal k betónovému zábradliu. Vyše dva roky som cez ten most denne prechádzal, no v tej chvíli som si nedokázal spomenúť, čo bolo pod ním. Nevedel som, či sa zrútili do premávky alebo z útesu. Nech to bolo akokoľvek choré, uľavilo sa mi, keď som uvidel auto, ako sa ponára. Voda mi pripadala ako najlepší možný scenár.

Catherine vedela plávať.

Travis tiež.

Ale Hannah...

Okamžite som sa rozbehol a letel dole kamenistým brehom. Asi polovicu cesty som sa šmýkal a druhú polovicu šúchal po zadku, no nedal som sa tým spomaliť.

„Catherine!“ zahučal som, keď som sa oblečený vrhol do ľadovej vody.

Adrenalín ma celkom ovládol.

Dostať sa k autu mi trvalo presne sedemsto rokov. A každú sekundu, keď som nevidel ich hlavy vyskočiť nad hladinu, som po kúskoch umieral. Letmo som vnímal, že z mosta nado mnou kričia ľudia. Potom som zazrel muža, ktorý skočil do vody z náprotivného brehu. Nemal som čas, aby som ocenil fakt, že sa ľudia zastavili, aby pomohli. Sústredil som sa na nekonečnú cestu k mojej rodine.

Keď som sa dostal k autu, jeho predná časť bola takmer celá pod vodou, trčal len kúsok strechy, a zadný nárazník vytrčal hore do vzduchu ako bójka.

Srdce mi bilo tak silno, až som sa bál, že vybuchne. To by mi neprekážalo, len aby vydržalo, kým ich odnesiem do bezpečia.

„Travis!“ horúčkovo som sa pokúšal otvoriť dvere, no bez výsledku. „Už idem, drobec! Vydrž!“ kričal som a nemal som ani potuchy, či ma počuje. Potreboval som, aby vedel, že som tam. Päšťou som tresol do okna, no jediné, čo povolilo, boli moje hánky.

Snažil som sa vymyslieť, ako sa k nim dostať, keď som začul jeho tlmený výkrik.

„Oci!“

Srdce mi zamrelo a svet okolo zastal.

„Tu som! Dostanem ťa von!“ Oboma dlaňami som si zaclonil oči, aby som blokoval slnko, a nazrel som cez zadné okno.

Catherine ho držala chrbtom k svojej hrudi, z obočia jej stekal pramienok krvi. Travis mal hlavu vytočenú dozadu, rukami plieskal o hladinu s otvorenými ústami, ako lapal po dychu, kým okolo nich stúpala voda.

„Catherine!“ zareval som a búchal na sklo. „Odomkni dvere. Podaj mi ho!“

Ani sa nepohla. Pozerala na mňa chladnými, prázdnyimi očami, keď jej brada zmizla pod hladinou.

„Nie! Nie! Nie!“ opakoval som. Skúmal som interiér auta a všimol som si, že predné okno bolo na centimeter stiahnuté a tadiaľ sa dnu valila voda.

Nadýchol som sa a s plnými pľúcami som sa ponoril. Rieka bola mútna a rozoznával som len obrysy, no aj tak sa mi podarilo nájsť predné dvere. Prstami som sa zaprel do vrchnej hrany skla a potlačil som tak silno, ako som vládol. Nohami som sa zaprel, aby som zvýšil tlak. Rozbilo sa mi pod prstami. Pre adrenalín som bodanie čre-pín ani nevnímal.

Keď som vliezol do potápajúceho sa auta, zamieril som rovno ku vzduchovej bubline.

„Choďte von!“ kričal som na Catherine a strkal som ju spolu s Travisom smerom k oknu.

Zmocnila sa ma panika, keď som zbadal Hannahinu sedačku kompletne pod vodou. Chvatom som zamieril priamo k nej a roztrasenými prstami som sa pustil do

úmornej úlohy vyslobodiť ju. Každý jeden popruh bol malým víťazstvom.

Keď som dorazil k vzduchovej bubline, vystrčil som Hannah do vzduchu. Nebola pri vedomí, no modlil som sa, aby sa jej pľúca zázračne samy naplnili vzduchom. Prišlo mi zle, keď som zbadal, že Catherine bola stále tam s Travisom v náručí, ktorý kopal a metal sa s hlavou takmer celkom pod vodou.

„Podľme!“ zavelil som, schmatol ju za prednú časť košeľe a ťahal som ju so sebou, ako som plával z auta, tak rýchlo, ako som bol schopný s dcérou v bezvedomí v náručí.

Keď som dorazil na hladinu, zdvihol som Hannahino drobné telo vysoko nad hlavu a šliapal som vodu. Otáčal som sa na všetky strany a obzeral sa, kedy sa vynorí Catherine s Travisom.

Všetko sa na niekoľko sekúnd zastavilo.

Na ničom okolo mňa nezáležalo.

Na mrazivej vode.

Na sirénach, ktoré zavíjali v diaľke.

Na horkej sline, ktorá sa mi drala do hrdla.

Na ničom, len na tých dvoch hlavách, ktoré som čakal, že sa objavia nad hladinou.

„No tak, no tak, no tak,“ opakoval som, kým som plával k brehu s bezvládnym telom mojej dcéry.

Ani som sa nepozrel na človeka, ktorému som ju podal, lebo som sa so srdcom v krku hneď vrhol späť k autu.

Z vody trčal už len zadný nárazník a mal som pocit, že sa v tom aute potápal môj život.

Kde boli, doriti?

Opäť som sa ponoril a plával späť k autu.

V momente, keď som ich zasa našiel vo vnútri auta, mi boli jasné všetky odpovede na otázky, na ktoré som nikdy nežiadal odpovede.

Veľa som nevidel, no rozoznal som ju, ako ho drží okolo pliec a jeho ruky sa vznášajú po bokoch. Chytil som ho ako prvého a silno som trhol od sedačky, no náhle mi ho vytrhlo zo zovretia. Plúca mi horeli, no vynoriť sa nebolo možné. Radšej v tom aute umriem, ako by som sa na nich mal vykašľať.

Ako som sa s ňou o neho naťahoval, začal som sa báť, že sa to naozaj stane.

Už tam nebola žiadna vzduchová bublina, len auto klesajúce ku dnu, ktoré sa snažilo pochovať moju ženu aj syna pod hladinou.

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomil, čo sa tam dialo. Najskôr som si myslel, že bola dezorientovaná, možno sa zranila pri náraze.

No s každou ďalšou sekundou bola pravda jasnejšia.

Jej ruky ma driapali.

Jej nohy ma kopali do brucha.

Zovretie, v ktorom ho držala, bolo zlovestné a rozhodné.

Nebola to náhoda; každý krok, ktorý urobila, smeroval k tomu, ako ho udržať pri sebe – a ich oboch v aute. Poslednou kvapku bolo, keď som zacítil, že sú v sedačke ukotvení bezpečnostným pásom. Keď som ich z auta vytiahol prvýkrát, určite nemali zapnutý pás. Nebolo pochyb, že to bol úmyselný a vykalkulovaný čin.

Stuhol som. Pred očami mi prebehol deň, keď som ju

stretol na miestnom trhu. Išiel som kúpiť paradajky, a vrátil som sa s rodinou.

Zatmelo sa mi pred očami, moje telo morila túžba po kyslíku. Z pokusu o záchranu ich oboch sa stal súboj epických rozmerov.

Ruky sa mi viac netriasli a moje obavy sa zmenili na hnev. Hrešil som a kričal, že ju nenávidím, no ten odkaz nieslo len pár bubliniek. No neprestal som, kým sa mi nepodarilo vyrvať jej z náručia môjho syna.

Ako som mieril hore za kyslíkom, ani som sa neobzrel a nechal ju tam zomrieť.

Lenže nezostala tam sama. Porter Reese, muž, ktorý prisahal, že ju bude milovať v zdraví aj chorobe, muž, ktorý ju objímal, keď plakala, a usmieval sa na ňu, keď sa smiala, muž, ktorý sa jej sľúbil až naveky, zomrel v tej rieke spolu s ňou.

A trvalo tri temné, zvrátené, nenávisťou naplnené roky, kým sa znova našiel.

PRVÁ KAPITOLA

CHARLOTTE

Nemohla som dýchať.

Nedokázala som hovoriť.

Nebola som schopná dať dokopy myšlienku.

Premohli ma rýdže inštinkty.

Krv v žilách mi vzbĺkla, keď som sa vymanila z Porterovho náručia. Lucas – môj syn Lucas – jačal, keď som ho brala so sebou. Premohla ma neodbytná túžba utiecť.

No Porter bol rýchlejší. Jednou rukou ma mocne chytil nad lakťom, až to hraničilo s drsnosťou. „Charlotte, stoj!“ zahrmel. „Nerob to! On nie je Lucas!“

Počula som jeho slová, no boli to len prázdne slabiky plné týždňov zrady.

Vedľa mňa sa objavil Tom a hlbokým, zlovestným hlasom povedal: „Pusti ju, Reese.“

„Vráť mi môjho syna,“ zavrčal a jeho prsty sa zahryzli do môjho bicepsu.

Vzdorovito som mu pozrela do očí: „On je môj syn.“

„Oci!“ reval Lucas a snažil sa mi vytrhnúť. Na svete nebolo sily, ktorá by mi ho vzala.

Tentoraz už nie.

Znova už nie.

Už nikdy.

Porter chytil vystretú ruku svojho syna a uzavrel medzi nami kruh. „Kamoš, všetko bude dobré. Je to len veľké nedorozumenie.“ Tvrdý pohľad obrátil ku mne. Nevyzeral ani trochu ako muž, do ktorého som sa zamilovala.

Pravdepodobne preto, že ten muž neexistoval. Toto bol skutočný Porter. Ten, ktorý predtým mnou schovával môjho syna uplynulých desať rokov.

„Ustúp!“ vyzvala som ho doširoka rozkročená, s rukou okolo Lucasovej hrude, celým telom pripravená do boja.

„Nie je to Lucas,“ povedal cez zaťaté zuby.

„Ustúp,“ opakovala som svoju požiadavku, no hlas sa mi zasekol v hrdle.

Tvár mu zjemnela a zovretie ruky povolilo, keď sa objavil ten podvodník, o ktorom som si myslela, že bol môj Porter. „Pusti a dohodneme sa. Všetko bude v poriadku.“

Bolo to šialené, no stislo ma pri srdci, keď som začula jeho známe slová, hoci rozum mi kričal, aby som ho nenávidela. „Prečo si mi to urobil?“

„Prečo som ti to urobil?“ spýtal sa, neveriacky i užasnuto zároveň. „Charlotte, nemám najmenšiu predstavu, čo sa tu práve deje. Viem len, že máš v rukách moje dieťa a voláš ho menom tvojho mŕtveho syna. Zlatko, nie je veľa vecí, ktoré by som pre teba neurobil. No pokiaľ ide o moje deti, mám svoje hranice.“

Zazerali sme jeden na druhého.

Kto z koho.

Matka verzus otec.

Srdce verzus duša.

Ani jeden z nás nebol ochotný ustúpiť.

Nie v prípade, ak sme si chceli udržať jediný lúč svetla, ktorý kedy dostaneme.

„Reese, máš poslednú šancu. Pusti ju,“ zasipel Tom za mojím chrbtom.

Porter na mňa uprel pohľad. „Pustím ju, keď ona pustí Trávisa.“

Trávisa.

Jeho syna.

Nech si trhne. Toto bol môj syn.

Zvuk jeho mena vo mne odpálil nálož. Nečakane explodovali roky dusené muky a žeravili do biela zúrivosť, akú som nikdy predtým nepocítila.

Bola hlboká a škaredá, vzišla však z toho najkrajšieho miesta v mojom srdci.

To miesto vzniklo a naplnilo sa v deň, keď sa môj chlapček narodil.

Miesto, na ktoré som nemohla zabudnúť, akokoľvek veľmi som sa posledných desať rokov snažila.

Miesto, ktoré ukrývalo tú najukrutnejšiu bolesť, akú človek dokáže cítiť, a ktoré ju púšťalo ako divé zviera, aby ma mučilo každé jedno ráno, keď som sa budila bez neho.

To miesto bolo prvýkrát po hrozných desiatich rokoch úplné.

Tvár sa mi chvela, ako som z plných pľúc zarevala: „Volá sa Lucas!“

V tom záchvate som zrejme povolila zovretie, pretože zrazu sa mi môj syn vytrhol z náručia. Utekal rovno k Porterovi, ktorý sa postavil pred neho, aby ho chránil.

„Nie!“ kričala som a vrhla som sa vpred. Porter zdvihol ruku a oprel ju rovno doprostred môjho hrudníka, aby ma držal od nich ďalej.

A vtom sa okolo nás rozpútalo peklo.

Tom ma chytil okolo pása a ťahal ma späť, kým Charlie šiel k Porterovi.

„Travis, choď dnu,“ zvolal Porter, keď ho tvárou surovo tresli o tehlovú stenu vedľa vchodových dverí.

Môj chlapec tam stál celý stuhnutý, jeho bledú tvár mrzačilo zdesenie, keď videl, čo robia s Porterom. Z vchodových dverí sa k nemu rýchlo blížila žena. Chytila ho za rameno a pritúlila si ho k sebe, hlavu mu schúlila do svojej hrude a cúvala s ním do domu.

„Lucas!“ jačala som, kopala a škriabala sa von z Tomovho náručia.

„On nie je Lucas!“ zakričal na mňa Porter, kým mu Charlie nasadzoval putá.

Ale bol to on.

A ja som ho zas a znova stratila.

„Nie. Nie. Nie!“ skuvíňala som, keď sa za ním zavreli dvere. „Lucas!“

„Charlotte, pozri sa na mňa,“ zavolať Porter, kým mu Charlie čítal jeho práva. „Nie je to on. Prisahám, že to nie je on.“

„Drž hubu, Reese,“ zavrčal Tom a silno ma k sebe pritisol.

Porterovo telo sa napínalo, keď sa snažil vymaniť zo zovretia a dostať ku mne. „Charlotte, prosím, zlatko, pozri sa na mňa,“ prosíkal takým sladkým hlasom, až by som prisahala, že som cítila, ako sa mi srdce lámalo na kusy.